

The Evidence

Üle 160 aasta on adventkirik pühendanud oma jõudusid evangeeliumi kuulutamisele. Telgikoosolekutest tohutute satelliit-evangelisatsiooniseeriateni on lõpuaja kuulutust kuulutatud miljonitele inimestele. Enamus kuulajaid on olnud sellised, kellel on juba olemas mingisugune kokkupuude usuga.

Üle 50 aasta on adventkirik püüdnud TV vahendusel saada ühendust inimestega, kes ei käi üldiselt kirikus. 1950 aastal hakati USA-s tegema *Faith for Today*-saatesarja, mis on draama abil tutvustanud adventsõnumit tuhandetele.

1999 aastal hakkasid *Faith for Today*-saate tegijad ja Dwight Nelson, Andrews ülikooli ühiselamu vanempastor ja tuntud evangelist, mõtlema, kuidas võiks saada paremat kontakti mitteusklike inimestega.

"Adventkirik on innukas töö siirdumises 10/40 sektorisse," ütles Nelson, "kuid see paganluse, ilmalikkuse ja postmodernse tsivilisatsiooni sektor ulatub ka läänemaadesse. Soovisime teha saadet, mis ehitab silla ilmaliku publiku ja Jumala vahele."

Tunnistused

The Evidence, "tunnistused", on täiesti uus saade, kus esitatakse sügavaid, silmi avavaid uurimusi Jumala eri ulatustest sellistena, nagu need avalduvad teaduses, kunstis, ajaloos ja inimsüdames. Saates püütakse ehitada silda teaduse ja teoloogia vahele.

Saade on suunatud pigem mõtlevatele mitteusklikele kui usklikele kristlastele. Püüame saada kontakti inimestega, kel pole tugevaid religioosseid juuri või kelle vaimulik kogemus pole rahuldanud nende hingevajadusi. Vaatajad on ilmalikud inimesed, kes püüavad leida oma elule mõtet.

Et selliseid inimesi panna mõtlema, esitame saates selliseid küsimusi nagu "Kust me oleme tulnud?" ja "Miks me siin oleme?" Saates ei arutleta mitte üksnes Jumala olemasolu üle vaid ka tema armastust ja hoolitsust meie vastu.

Pooletunniline saade meenutab oma ülesehituselt populaarteaduslikku saadet. Intervjueerime maailmakuulsaid teadlasi ja kunstnikke, kes oskavad selgitada looduse ja elu imesid. Ja siis suunatakse vaatajate mõtted ja südamed Jumalale.

Dwight Nelson tegutseb saate juhina. Tema suur ind evangeeliumi kuulutamisel, tema kogemust TV-töös ja tema pidev kokkupuude noorte tudengitega suures ülikoolis annab talle vajaliku kogemuse selles tähtsas töös.

"Soovime puudutada teadust, kunsti ja eetikat ilmalikke inimesi huvitaval viisil. Soovime neilt küsida: 'Kas võib olla elu tekkimine pimedas tühuses või on selle kõige taga siiski Jumal?' Soovime suunata nende pilke sellest materiaalsest maailmast Jumalale, kes meid armastab."

Produtsendid ponud siiski kindlad, kas nad suudavad leida teadus- ja kultuurimaailmast prominente vestlema Jumalast televisioonis. Jeff Wood, üks saate produtsentidest, vastab küsimusele: "Jumal on juhtinud meid mitmete erialade tippspetsialistide juurde, kes räägivad hea meelega televiisoris Jumalast ning tema juhtimisest nende elus. Nende jutustused on olnud eriliselt veenvad."

Ja see pole vaid üksiku produtsendi arvamus. Eelmisel aastal võitis *The Evidence*-saatesarja avasaade ilmalikele ja vaimulikele saadetele korraldatud konkursis kaks peaauhinda.

"Nende auhindade vahendusel on Jumal meile näidanud, et oleme õigel teel," ütles Nelson. "Me ei taha pidada jutlusi usklikele; soovime kohata neid miljoneid inimesi, kes ei käi kirikus. Ka nemad peavad kuulma Jumala sõnumit. Jumal avab ukse ja meie peame olema valmis neist sisse astuma. Kolme-ingli-kuulutuse on samatähtis nii Põhja-Ameerika paganatele kui evangeelsetele. Kui me ei suuda neis äratada huvi Jumala vastu, ei

suuda me ka kunagi neile tõhusalt oma sõnumit edasi anda.

"*The Evidence* erineb radikaalselt kõigest, mida oleme siiamaani kirikus teinud," lisab Nelson. "On huvitav näha, kuidas Jumal meid juhib. Et olla edukad, vajame siiski Jumala rahva eestpalvet ja tuge."

Saate interaktiivsel internet-koduleheküljel (www.theevidence.org) leiavad vaatajad lisainformatsiooni oma vajadustele. See on tähtis, sest televiisori vaatajad püsivad anonüümsetena nii kaua kuni nad võtavad ühendust saate tegijatega. Vanasti hoiti kirjavahetust posti ja telefoni vahendusel. Tänapäeval on parim vahend internet, kus inimesed võivad esitada küsimusi, uurida teemadevaldkondi lähemalt ja paluda ka piibliuurimisi. Vaatajad võivad minna www-lehele ka videot vaatama, vestlema erinevatel teemadel, esitama omi arvamusi või paluma eestpalvet.

Kas see toimib? Paljud koguduseliikmed on selles kindlad. Juba praegu on üks rahvusvahelise adventkiriku osakondadest palunud Nelsonilt abi samalaadse saatesarja loomisel. "Võimalused on head," sõnab Nelson. "Nüüd vajame koguduse liikmete eestpalvet ja majanduslikku abi."

Soome keelest Iix Ardi Tedrekin. 7.apr.2002 (1.hävitav viirus)

Hollywoodist uude ellu

Barbara Taylori nimi äratab huvi Põhja-Ameerika ärimaailma tipus. Mõned aastad tagasi oli Barbara Tayloril maailma mõõdupuude järgi olemas kõik. Ta oli rikas, kuulus ja suure firma mõjuvõimas juht. Tema elu algus oli aga siiski teistsugune.

"Sirgusin purunenud kodus ja kartsin saada hüljatud," jutustab Barbara. "Minu alaväärsuskompleks ajas mind töönarkomaaniks ja täiuslikkuse saavutajaks. Töö sobis kokku minu loomulike annetega. Mõne kuu jooksul edutati mind toidu- ja joogimüügi asejuhatajaks, siis tehti minust turundusosakonna juhataja. Edu tugevdas minu eneseväarikust ja see meeldis mulle.

Kui minust sai Playboy esimene naisjuht, astusin prominentide, filmistaaride ja meelelahutusartistide säravasse maailma. Elasin rikaste ja kuulsate elu. Mõne aasta pärast siirdusin Playboyst tekstiilialale. Peagi omasin osa firmast ja mul oli kõike, mida tahtsin. 39-aastasena olin miljonär. Minu elu moto oli: cc

Lapsepõlvest jäänud hüljatuks saamise tunne takistas mul sõlmida lähedasi inimsuhteid. Kuid siis ma armusin. andsin oma südame ühele mehele ja ta purustas selle. Olin õnnetu.

Kui meie suhe lõppes, kukkus mu maailm kokku. Kolisin tagasi koju Coloradosse ja püüdsin jätkata oma tööd. Masendus viis mind enesetapu äärelle. Siis, mure viimseimas allakäigupöördes, meenus mulle laul, mida olin lapsepõlves õppinud oma adventistist emalt: "Mind mu Jeesus armastab, seda Piibel õpetab..." Ma ei mäletanud lõppu, kuid need sõnad tiirlesid mul mõtteis.

Põhjani

Mul oli raha, kuid see oli kaotanud mõtte, sest sellega ma ei saanud osta igatsetud rahu ja õnne. Olin libastunud edu tipult masenduse kuristikku. Vajumine tundus lõputu ja polnud kedagi ega midagi, millest kinni haarata. Lootusetuna igatsesin lähedast sõpra, kuid olin ükski. Siis taipasin, et vajan Jumala abi.

Lapsena olin saanud üksnes noomitusi neilt, kellelt ootasid kaitset ja armastust. Pidasin Jumalat samasuguse kritiseeriva lapsevanemana, kes ootas vaid, et mind mingilt teolt tabada. Ma ei mõistnud Jumala armastust. Kuid nüüd laulu "Mind mu Jeesus armastab..." sõnad kõlasid mu peas üha uuesti ja uuesti.

Ühel laupäevahommikul ärkasin silmad nutust turses ja otsustasin minna läheduses olevasse adventkirikusse.

See oli suur kirik. Läksin sisse ja istusin tühjale pingile mõnede inimeste lähedusse. Keegi ei rääkinud mulle, keegi mind ei märganud. Oleksin olnud nagu nähtamatu. Jumalateenistuse lõppedes lahkusin vihasena ja solvununa ning otsustasin eemale hoida.

Hell puudutus

Mõne nädala pärast olin endisest veelgi masendunum. Pärast järjekordset nutetud ööd otsustasin minna teise adventkirikusse, kus olin aasatid tagasi käinud koos oma tädidega. Kõndisin sisse ja istusin pinki. Pingi teises otsas istus väike naine. Ma ei tea kas ta nägi mu turses silmi või aimas mu muret, kuid ta tõusis ja tuli istus minu kõrvale. Ta võttis mult käest kinni ja küsis, kas kõik on korras. Puhkesin nutma ja ta lohutas mind.

Täitsin kaardikese ja palusin pastoril mind külastada. Kuid kedagi ei tulnud. Olin tõeliselt õnnetu ja otsustasin Jumala unustada. Masenduses meenutasin siiski seda sõbralikku naist. Tema puudutus oli mulle palju tähendanud.

Riietusin ja läksin kirikusse. Istusin tühjale pingile ja kui taas pilgu tõstsin, istus seesama väike naine seal pigi teises otsas. Taas tuli ta minu kõrvale istuma ja võttis mul käest kinni. Kui ma lõpuks rääkida suutsin, ütlesin, et keegi ei olnud minu juures käinud.

Ta lubas mind pärast jumalateenistust pastorile esitleda ja ta pidas oma sõna.

Keegi ei teadnud, mis juhtus minu täidetud kaardiga, kuid pastor hakkas mind aitama. Õppisin tundma Jeesust ja sõbralikke kristlasi, kellede armastus soojendas minu elu.

Esimest korda elus tundsin ma, et kuulun perekonda. Aasta hiljem mind ristiti.

Tööd teiste heaks

Töötan üha ärimaailma teenistuses, kuid mul ei ole enam kinnisideed olla number 1. Jumal ulatas mulle oma käe ja nüüd ulatan mina enda oma. Soovin, et kõik teaksid - Jumal on nende sõber. Teen tööd koguduse asutamiseks ühte Colorado mägede suusakeskustesse. On palju üksikuid, sovunuid, masendunud inimesi, kes igatsevad inimlikku puudutust ja armastavaid sõnu. Neid igatsevad paljud teisedki.

Kui mu elu moto oli varem "Juhi, järgi või astu kõrvale", siis nüüd on see: "Jeesus juhib, mina järgin ja aitan ka teistel järgida." "

Calvin Smith

19 jaanuar 2002

Uutmoodi Piiblikool

20-aastase neiu, kelle nimeks paneme siin näiteks Janne, elu tiirles narkootikumide, alkoholi, tubaka ja pidutsemiste ümber. Ta värvis oma juukseid kõikvõimalike eredate värvidega. Ta töötas arvutidetaile valmistavas firmas.

Janne ülemus oli adventist. Ta oli Janne pärast mures ja pakkus talle laenata vaimulikke videokassette. Janne tundis kiusatust tema pakkumine välja naerda, kuid ta austas oma ülemust sedavõrd, et võttis siiski pakkumise vastu. Ta viis kassetid koju ja torkas esimese makki. Video köitis tema tähelepanu ja lindi lõpus oli *Voice of Prophecy*-piiblikooli interneti-aadress. Ta kirjutas aadressi üles ja hiljem samal päeval külastas seda internetilehekülge.

Janne klikkis piibliuurimisele ja avas esimese uurimise. Ta luges seda ja vastas küsimustele. Siis klikkis ta "Saada" nuppu ja asus järgmise uurimise kallale.

Janne jätkas ka videote vaatamist ja internet-piiblikooli sooritamist. Talle meeldis, et uurimisi sai teha omas rütmis ega polnud vaja oodata, et keegi saadaks posti teel järgmist uurimismaterjali. Peagi oli ta kõik 17 uurimisteemat läbi teinud. Ta veetis aega ka piiblikooli foorumis, kus inimesed esitasid küsimusi ja vestelsid omavahel.

Uusi sõpru

1500 km kaugusel oli Karen Glassford juba väsinud. Kell oli juba palju, kuid talle tundus, et ta peaks minema interneti Voice of Prophecy foorumikanalile, mille administraatorina ta töötas.

Karen märkas, et Janne vestles kellegagi. Ta ühines vestlusega ja tutvus selle noore naisega. Janne esitas küsimusi ja väljendas ennast ebatavaliste sõnavormidega. Kui Janne ütles, et ei soovi kuulata enam acid-rocki ja küsis, mida ta peaks nende CD-plaatidega tegema, ei vastanud Karen talle otse, vaid esitas hoolikalt läbimõeldud vastuküsimusi, millega ta soovis panna Jannet ennast otsustama.

Janne tunnistas, et ta ei paista üldse kristlase moodi ja oli kindel, et ei sobi ühtegi kogudusse. "Mind visatakse kõrvupidi uksest välja!" sõnas ta. Karen julgustas teda siiski

proovima, kuid hoiatas samal ajal ette, et mõned võivad temasse küll eelarvamusega suhtuda. "Jumal vaatab siiski sinu südamesse, mitte sinu juustele" lisas ta.

Karenist ja Jannest said sõbrad ja mõne aja pärast rääkis Karen oma kolleegidele Voice of Propheetys, mida ta naisest teadis. Kirjeldades Jannet lisas ta: "Janne pole juba 45 päeva alkoholi joonud, suitsu pole ta tõmmanud juba 2 kuud ja narkootikumide tarbimise lõpetas ta 25 päeva tagasi. Ta käib üha restoranis koos oma sõbrannadega, kuid joob üksnes mahla või mineraalvett, mille pärast ka tema sõbrannad teda nöökavad."

Otsustav samm

Karen rääkis, et Janne kavatseb ette võtta käiku adventkirikusse, kuid pole veel kindel, mida sõbrannadele ütleb. Mõni päev hiljem teatas Janne, et käis kirikus.

"Mida sa sõbrannadele ütlesid?" tahtis Karen teada.

"Nad ei tea, et ma kirikusse läksin. Valetasin neile ja ütlesin, et lähen poodi või kuhugi mujale. Kui oleksin ütelnud, et kirikusse lähen, oleksid nad naeru kätte surnud!" vastas Janne.

Mõni aeg hiljem teatas Karen: "Janne läheb täna koos oma ülemusega telgikoosolekule! Loodetavasti suhtuvad inimesed temasse sõbralikult tema metsikutest soengutest ja riietest hoolimata. Palvetan täna tema päevast terve päeva."

Peale koosolekut küsis Karen Jannelt foorumiliinil: "Kuidas sulle telgikoosolekul meeldis?"

"Seal oli vahva!" vastas Janne. "Käisin noortekoosolekul ja kontserdil. Kõik olid väga toredad!" Seda kuuldes ohkas Karen tänu Jumalale.

Täielikult Jeesuse omaks

Mõne kuu pärast teatas Karen taas oma sõbrannast.

"Arvake ära!" alustas ta. "Vestlesin täna Jannega ja siis saatis ta mulle ka e-maili. Mul on põrutavaid uudisi."

Janne kiri sisaldas tõesti palju uudisi: "Jah see on tõsi. Eelmisel hingamispäeval mind ristiti. On toimunud palju muutusi. Tahan tegutseda õigesti ja olla tervenisti Jeesuse oma. Olen tõeliselt õnnelik oma otsuse üle."

Internet on avanud uue kanali inimeste võitmiseks Kristusele ja adventkirik on on astumas julgelt sellesse uude meediamaailma. Pidagem ka oma palvetes meeles internet-lehekülgi ja neid hooldavaid inimesi.

Raadio puudutab üha inimesi

Kui televisioon sai 50 aastat tagasi ülipopulaarseks, arvasid paljud, et raadio päevad on nüüd loetud. Tänapäeval etendab raadio siiski üha suurt rolli inimeste elus ning adventistid kasutavad ka selle pakutavad võimalused ära.

Puudutav küsimus

Marvina McDonald kasvas üles kodus, kus usu vastu huvi ei tundud. Jumalast oli tal ebamäärane ettekujutus ja ennast pidas ta "kristlasena". Isiklikku usku tal siiski ei olnud. Kui ta abielu jooksis karile, igatses Marvina väge, mida tal endal ei olnud. Ühel päeval autoga sõites leidis ta radiost adventistide LifeTalkRadio-jaama. Ta kuulas kui inimesed helistasid saatesse ja esitasid küsimusi, millele saate juht vastas. Siis küsis saate juht ise küsimuse: "Kas sina oled inimestele tõeline sõber, nii nagu Kristus on sinule?"

Küsimus puudutas Marvina südant. Ta oli soovinud olla alati selline sõber ning alati igatsenud sellist sõpra. Ta hakkas kuulama saateid regulaarselt ja leidis oma ellu rahu ja lootuse. Ta rääkis saatest ka oma sõpradele ja soovitas ka neil seda kuulata. Omal ajal teda ja tema kolme sõpra ristiti ja neist said adventkoguduse liikmed. "Ma tean, et raadio võib muuta inimeste elu, kuna see muutis minu oma," ütleb Marvina.

LifeQuest-saate juhid Bob Mix ja Dwight Lenhoff püüavad luua piibliuurimissaate kodust õhkkonda, justkui istutaks kodus ümber köögilaua. Piibellikele teemadele lisaks käsitletakse ka tervist, lapsevanemaks olemist, majapidamist ja vaimulike vajadustega seonduvaid asju.

Õnnelik küsimus?

Ka amatööridel on õnnestunud teha saateid, mis on saanud positiivset vastukaja. Lee Forbesil polnud mingeid plaane hakata raadiosaadete toimetajaks. Kuid vesteldes ühe reklaamiaja ostmisest ühes raadiojaamas küsis ta, kui palju üks tegelik saade ka maksaks. Talle öeldi et tund aega pühapäeva hommikuti maksab 400\$ kuus. Hiljem lubas raadiojaama omanik anda aja lausa tasuta ning sealtmaalt on Lee ja Clark Floyd teinud tasuta tunnipikkuseid saateid, kus vastatakse kuulajate küsimustele.

Lähedalasuva linna raadiojaama omanik kuulas ka seda küsimus-vastus-saadet ning küsis meestelt, kas ta võiks ka omas raadiojaamas anda eetrisse saate poole tunnist versiooni.

Laiem nägemus

Linda de Romanett on evangeliseerimisest huvitunud arst. Ta otsis tõhusat viisi rääkimaks Jeesusest suurtele rahvahulkadele ja otsustas koos oma perega asutada raadiojaama Lõuna-Carolina Columbiasse.

Jaam erineb enamuses vaimulikest raadiojaamadest, sest seal ei edastata uudiseid ega muusikat - üksnes jutlused, piibliuurimised, misjonirapordid, lood lastele ja saated, kus puudutatakse laste kasvatuses, tervises ja majapidamisega seotud teemasid. Iga päev edastatakse jutlusi, mis puudutavad Jumala sõna, hingamispäeva ja Jeesuse II tagasitulekut. Nüüd võib küll keegi küsida: "Keda need saated huvitavad?" Saateid hakati edastama 2000 jaanuaris ja jaam on saanud juba nii palju positiivset vastukaja, et de Romanett on ostnud veel ühe raadiojaama.

Esimese 19 kuu jooksul ristiti raadiotöö tulemusel 19 inimest ja paljud teised on valmistumas ristimisele tulema. Raadiokuulajate kirjad ja telefonikõned räägivad sellest, et paljud neist käivad adventkirikutes koosolekutel.

Pöördumusi

Karen leidis de Romanettie raadiosaated autot juhtides. Talle pakkusid jutlused huvi ning ta kuulas neid tunde. Kuna tal polnud raadiot kodus, istus ta sageli garaazis oma autos saateid kuulamas. Lõpuks ostis mees talle raadio ning ta pääses tuppa kuulama. Hiljem on Karen ristitud.

Geeia on juudinaine, kes oli liitunud protestantliku kirikuga. Ta oli nii pühendunud uuele usule, et tema kogudus otsustas kinni maksta tema koolimaksu, et temast võiks saada sõnakuulutaja. Siis leidis ta de Romanettie raadiojaama saated ja innustus neist, kuuldes selget Piibellikku õpetust hingamispäevast ja teistest tõdedest. Tema mees ägestus ja ähvardas abielulahutusega, kui Geeia peaks adventistiks hakkama. Geeia palus eestpalvet mehe eest.

Kui mees hakkas ka ise raadiosaateid kuulama, ei pidanud ta adventiste enam imelikena ning hakkas isegi oma naist autoga kirikusse sõidutama. Geeia ristiti ja nüüd tema ja kogu kogudus palvetavad tema mehe eest.

Ehki raadiojaama ülalpidamine on majanduslikult raske, usub de Romanett, et Issand aitab ta maksudest üle saada. Ta on saanud rohkem rahuldust aidates inimeste hingelisi kui materiaalseid vajadusi. Ta loodab, et kohtab kord taevas palju inimesi, kes õppisid Jeesust tundma tema raadiojaama vahendusel.

Soome keelest IIX Ardi Tedrekin 7.apr.2002 (1.x hävitas viirus).

John L. Bradshaw

9 veebr 2002

New Age juurest igavese Jumala juurde

Ehkki Steve Watker oli kasvanud vaimulikus kodus, ei olnud Jumalal tema elus küllalt ruumi. Lapsena oli ta olnud vanemate meeleheaks kooripoiss. Kooli lõpetades oli ta aga juba alkoholi ja narkootikumide tarvitaja. Ta ütles endale sageli, et suudab lõpetada millal iganes. Ta aga lihtsalt ei tahnud lõpetada. Ta arvas, et naudib sellist elu.

Kuid olles tarvitanud alkoholi ja narkootikume üle 20 aasta, tajus ta, et tal puudub jõud neist lahti ütelda. Ta jälestas ennast. Masendununa ja lootusetuna pöördus ta Jumala poole. Ta polnud selleski kindel, kas ta usub üldse Jumalat, kelle poole ta nüüd pöördus; kuid ta palus siiski. Siis aga astus Saatan vahele ja tõmbas Stevet üha kaugemale Jumalast. Steve ei tundnud eriti Piiblit ning ei tajunud, et on sattunud ohtlikule teele. Steve kohtas naist, kellel oli hämmastavaid loomingulisi andeid. Viimane ütles, et oli need saanud kõrgemalt väelt ning soovitas ka Stevel kuulata New Age-raadiosaateid. Steve innustus saadetest väga ja võttis peagi omaks seal esitatud põhimõtteid. Steve võitles ja palvetas, et vabaneda alkoholist ja narkootikumidest ning poole aasta pärast Jumal tegi ta neist vabaks. Steve tundis ennast nagu uus inimene; iga päev oli rõõm. ta tänas Jumalat, kuid ei lasknud tal oma elu juhtida. Nii jäi Saatan pekkustele uks lahti.

Üleloomulikud ilmingud

Siis aga juhtus midagi sellist, mis mõjutas vägagi tema elu. Ta vaatas üles öötaevasse ja nägi äkki ereoranzi helendavat kolmnurka, mis liikus taevas. See liikus liiga kiiresti, et olla lennuk. Ta mõtles, kas on see UFO. Ta ei teadnud kas uskuda sellistesse asjadesse või mitte, kuigi neist oli seal raadiosaadetes sageli räägitud. Kui ta seal sedasi mõtiskles, lendasid veel 2 samasugust objekti üle taeva.

Järgmisel päeval teatas ta leiust ühele ufo-organisatsioonile. Teda kutsuti koosolekule, kus vesteldi värsketest avastustest ja isegi juhtumitest, kus kosmoseolendid olid inimesi

röövunud. Seal räägiti ka New Age-raamatutest, uskumustest ja tseremooniastest. Koosolekud, raadiosaated ja läbikäimine New Age-inimestega tõmbas Stevet üha sügavamale New Age-kultuuri. Ta nägi ka edaspidi kummalisi ilminguid taeval ning kord ka omas kodus kahte eredast valguslooris olendit. Nüüd usub ta, et need olid kurjad vaimud.

Kutse

Ühe oma sugulase kodus märkas Steve raamatut, mille vahel oli kaart, kus pakuti piibliuurimisi. Ta tundis üha Jumala kutset enda poole ja saatis kaardi teele. Ta hämmastus, kui ühe kiriku esindaja tuli talle külla. Ta võttis Piibli vastu, kuid soovis seda üksi uurida. Need piibliuurimised olid Steve esimeseks tõeliseks kokkupuuteks Piibliga. Peagi aga märkas ta, et osa asju, mida see kirik neis õppetükkides õpetas, pole Piiblis kirjas. Jumal kasutas siiski seda kogemust, et valmistada teda ette tõe jaoks. Steve käis edasi ufo-koosolekutel ja nägi üha enam kummalisi ilminguid taeval. Nüüd mõistab ta, et Saatan püüdis teda nende abil lõplikult oma haardesse saada.

Mitte pelgalt juhus

Kord ufo-koosolekul nägi Steve voldikut, mis reklaamis Piibli prohvetikuulutusi käsitlevat koosolekutesarja. Ta otsis üha tõde ning otsustas minna koosolekule.

Steve käis koosolekul igal õhtul. Iga kõne veenas teda üha enam, et Jeesus on Vabastaja ja et Piiblis on kogu informatsioon, mis on pääsemiseks vajalik. Juba mõne päeva pärast andis ta end Jumalale ja otsustas liituda adventkirikuga.

Steve taipas, et Püha Vaim oli juba aastaid tõmmanud teda Jumala ja tema koguduse poole. Ta leidis, et see voldik polnud sattunud ufo-koosolekule juhuslikult.

Steve naine aga polnud asjaga päri ja lasi lahutuse sisse anda. Šokeerituna nägi Steve suurt võitlust käimas omaenda elus. "Saatan püüdis ahvatleda mind New Age ja üleloomulike kogemuste abil, kuid Jumal sekkus ja päästis mind. Kui Saatan püüdis nurjused, purustas ta mu abielu." Omal ajal andis Jumal uue kristasest abikaasa ja ka uue töö kristlikus ringkonnas.

Steve vaimulik kasv jätkub. Ta teeb muusikat Piibli sõnadele ja õpetab noori hingamispäevakooli klassis ning vahel ka jutlustab. "Jumal võitis võitluse minu hinge eest," ütleb ta. "Tema võidab iga kord, kui me vaid laseme temal meie elu juhtida."

Soome keelest 2. korda uuesti Ardi Tedrekin 17.III.2002

Välja turvalisest keskkonnast

Mu süda oli lõhkemas, kui keegi pastor rääkis Indias peetud evangeelsetest koosolekutest. Kui väga tahtsin ma ka ise minna sinna Jeesusest rääkima. Mu mees tegi ettepaneku, et paluksin end kaasa, kui pastor järgmine kord Indiasse läheb.

"Ma ei või ju midagi säärast paluda," sõnasin. "Ma lubasin Jumalale, et ma ei püüa teha asju omapäi, kuid kui Jumal avab ukse, siis lähen küll sisse."

Jumal avas ukse. Ühel päeval palus see pastor mul tulla kaasa järgmisele koosolekuteseeriale pidama lastetunde. Olin täis indu kuid samas ka mures. Ma ei olnud kindel, kas oskan koostada programmi, mis vastaks india laste ja noorte vajadustele.

Pastor soovitas mul koostada programm 500-le 4-16 aastasele lapsele. Siis tõstis ta selle arvu 1000-le! Palusin Jumalalt juhtimist ja ta andis mulle teada, et see programm pole mitte minu vaid Tema vastutusel ning et ta näitab mulle, mida teha.

Saabudes Indiasse vaatasin hämmastusega, kuidas Jumal pani kokku kava ja kutsus selle juurde abilised.

Koosolekute ajal toimus suuri asju. Mind hämmastas see, kuidas Jumal töötas tavaliste inimeste kaudu, kes olid lihtsalt tahtlikud töötama tema juhtimise all.

Rääkimas Kristusest

Ükskõik kuhu me ka läksime, tunglesid inimesed meie ümber ja palusid -- lausa nõudsid -- meid palvetada nende pärast.

Päevasel ajal jagunesime gruppidesse ja külastasime lähiümbruse külasid. Nägin kuidas inimeste silmist hakkas särama rõõm, kui nad said aru, et Jumal armastab neid sõltumata sellest, millisesse ühiskonna-kasti nad kuulusid.

Ühe küla vanem tuli palume, et tuleksime talle külla. Järgmisel päeval läksid kaks meie rühma liiget sellesse külla. Külavanem tuli neile vastu ja ütles: "Olen oodanud 30 aastat, et keegi tuleks." Ta surus nendele pihku maa kinkelepingu. "Te ju ehitate meile kiriku," palus ta.

30 aastat tagasi oli üks protestantlik misjonär lubanud ehitada neile kiriku, kuid siis oli lahkunud lubadust pidamata. Külavanem oli juba lootust kaotamas. Kuid kui ühe meie misjonäri naine käis selles külas, ärkas lootus taas.

Kogu küla, pea 1000 hinge, tuli adventiste vastu võtma. Ka teistest küladest saabus esindajaid, mõned lausa põlvili, anuma kirikut ka nende külasse.

Deemoni küüsis

Iga kohtumine polnud aga siiski rõõmus. Ma ei olnud selleks ette valmistunud, et meil tuleb tegemist teha ka deemonitega.

Keegi ema tõi meie juurde oma teismelise tütre Mariammari ning rääkis, et teda vaevavad kurjad vaimud. Otsisin pastori ja me palvetasime tema pärast 45 minutit. Lõpuks Mariammar rahunes ning ema ja tütar pöördusid tagasi koju Jumalat ülistades. Kuid kurjad vaimud tulid tagasi. Järgmisel päeval palvetasime taas, kuid neli päeva hiljem, kui Mariammar tuli koos emaga telki, kus me elasime, olid vaimud tulnud tagasi. Temas naeris saatanlik hää ja ta muutus vägivaldseks, püüdes loopida Piibleid. Üks silmadest läks lahti ja ma tundsin, et vaatan otsa Saatanale endale.

Pastor saabus ja noomis püha julgusega kurja vaimu. Tüdruk rahunes. Ta oli saanud vabaks Saatanaga haardest. Esimest korda suutis ta öelda: "Jeesus, päästa mind!" ja "Ma armastan sind, Jeesus." Ta soovis saada ristitud.

Kui me Mariammari ristimispäeval tema kodus palvetasime, et Jumal hoiaks kurjad vaimud eemal, ründasid deemonid taas. Kuid 5 minuti pärast oli ta vaba. Liitusime külaelanikega ja kõndisime mere rannale ristimisele.

Mariammar ja tema ema ristiti esimestena. Röömsana astusin koos nendega lainetesse, et olla nendele toeks, kui nad Jumala perega liituvad. Kui Mariammar tõusis ristimisveest, peegeldus tema näolt vabadus ja rõõm ning kogu tema olemus ülistas Jumalat. Ka rannal hakkas rahvas juubeldama. Mitte miski ei suuda kirjeldada seda rõõmu, mida me tol päeval kogesime! Ja ma teadsin, et ka taevas ühineb meie rõõmuga.

Lähen taas

Mul on tõesti hea meel, et Jumal mind Indiasse kutsus ning ehkki töö oli vahel raske ning vahel üllatas kahtluski, olen valmis minema uuesti.

Kui me ütleme Jumalale JAH, muutub meie elu usku kasvatavaks seikluseks. Astumine välja turvalisest keskkonnast ja töötamine koos Jumalaga on meie usku kasvatav kogemus, mida meil tuleb igal ühel endal kogeda. Jumalal on tööd meile kõigile. Meie osa on öelda JAH ning lasta Jumalal kasutada meid nii nagu Tema seda soovib. Ja Tema teeb kõik ülejäänud.

Pat Grant

23 veebr 2002

Lootusetu juhtum

Kuidas saaksin panna oma venda mu keeldu uskuma? Olin ütelnud ei juba mitu korda, kuid sel polnud mingit mõju, sest varsti kutsus ta mind taas kirikusse.

Olin siiski otsustanud, et kirik ei ole minu jaoks. Olin küll käinud lapsena aeg-ajalt kirikus, kui tööst väsinud ema viis mind ja mu venda sinna pärast haigla öövahetust. Kuid nüüd, kui olin piisavalt vana, et iseseisvaid otsuseid teha, olin otsustanud, et Jumal minu ellu küll ei sobi. Miks see küll venna pähe ei mahtunud?

Vennalik väljakutse

"Miks sa ei läheks?" küsis ta kord taas.

"Ma selgitan sulle veel kord," vastasin irooniliselt ja kordasin talle üle meie peret tabanud raskused -- vanemate valulik lahutus, üksindus, võõrdumine -- ning juhtisin tähelepanu sellele, et Jumalast polnud mingit abi. "Kui sina tahad uskuda Jumalat, lase käia. Kuid mind see ei huvita."

"Kuul, Pat," sõnas mu vend A.J. , "teeme kokkuleppe. Kui sa tuled ainult üks kord kirikusse, jätan su edaspidiseks Jumalast ja usust rahule."

Olin üllatunud. Kas ma saan pärast seda olla rahus?

"Kas ma sain ikka õigesti aru? Kui ma tulen koos sinuga vaid üks kord kirikusse, ei kutsu sa mind enam kunagi uuesti?" küsisin.

"Just nii!" vastas A.J.

"Kokku lepitud!" ütlesin kiiresti, enne kui vend veel ümber mõelda kavatseks.

Hingamispäeva hommikul oli mu vend riietunud hoolikalt viigitud pükstesse ja klantsitud kingadesse ja isegi juuksed olid kenasti kammitud. Ka mina olin hästi riietunud - kulunud lemmikteksad, mustad saapad, must nahktagi, parimad kuldkõrvarõngad ja oma soengust olin teinud tõelise pesa. Teadsin, et kirkurahvale mu välimus ei meeldi ja nad jätavad mu rahule. Ja just seda ma soovisingi.

Soe vastuvõtt

Kohe kui me astusime kirikusse, tuli hulk inimesi mind tervitama. *No jaa*, mõtlesin,

ega ma rumal ole. Mu vend on kindlasti rääkinud neile, et ma tulen. Kindlasti käskis ta neil viisakad olla. Püüdsin vägisi anda muljet, et ma ei tahtnud seal olla ega nendega isegi rääkida.

Tuleb tunnistada, et jumalateenistus ei olnud selline, nagu ma olin ette kujutanud. Kirikusaal oli nii täis ülistust, et tundus nagu see kohe plahvataks. *Ei ole maailmas midagi, mille pärast tasuks olla nii õnnelik. Need inimesed peavad küll hullud olema!*

Kõneleja palus kogudusel avada oma Piiblid. Igalt poolt kostis lehekülgede krabinat. *Veel 15 minutit ja see on möödas*, mõtlesin.

"Hei härra," ütles kellegi noor hääl. "Kas teil ei ole Piiblit?" Poiss ei saanud olla üle 10-aastane.

"Ei ole" vastasin.

"Mis teie nimi on?" küsis ta.

"Kui ma ütlen sulle oma nime, kas sa siis jätad mind rahule?" küsisin põrnitsedes vastu.

"Võib-olla," vastas ta.

Ütlesin oma nime ja ta võttis oma pastaka ja kirjutas selle oma Piibli sisekaanele. Siis ulatas ta selle Piibli minule.

"See on teile. Paistab sedamoodi, et te vajate Piiblit," ütles ta.

"Ei ma ei taha seda. Hoi see endale," ütlesin talle.

"Kuid see on minu soov, et teie saate selle. Palun võtke," ütles ta otsustavalt ja surus Piibli minu kätte.

Võtsin Piibli ja pöördusin jutlust kuulama.

Raamatu vägi

Koduteel küsis vend, kuidas mulle jumalateenistus meeldis.

"Ei see ei meeldinud mulle. Nüüd olen ma oma kokkuleppest kinni pidanud, nii et jäta mind rahule," vastasin.

Kodus ma ei teadnud, mida selle Piibliga pihta hakata. Minu nimi oli lapseliku käekirjaga selle siise kirjutatud ning ma ei raatsinud seda ära visata. Tõstsin seda aeg-ajalt ühest kohast teise. Tahtsin seda silma alt minema saada, kuid see jäi mulle pidevalt ette.

Hilisel neljapäeva-öhtul märkasin seda oma magamistoas. Kuuvalgus paistis otse selle peale ning näis nagu püüaks Piibel ise mu tähelepanu äratada. Mõtlesin, mis pani küll seda poissi mulle Piiblit andma. Siis tuli mu meelde küsimusi: Mis on elu eesmärk? Kui Jeesust ei ole olemas, siis miks ma vihkan teda? Mu meeltesse tulvas küsimusi ning mul ei olnud vastuseid. Läksin koputama venna uksele.

"Kuule... seda et... mõned asjad vaevavad mind. Ära ainult hakka jutlust pidama -- ära isegi naerata!" hoiatasin teda.

Vend naeratas. Ta lubas otsida vastuseid koos minuga ja mõne kuu pärast andsin oma elu Kristusele. See mida ma enne vihkasin, seda ma nüüd armastan. Olen õppinud, et Jumala armastus on tugevam kui miski muu. Ja kui me sellele vastu ei pane, kütkestab see meid ja meil on igavene Jumala sõprus. Imeline!

Soome keelest Ardi Tedrekin 20.III.2002

Miracle Meadowsi imed

Jeru elu oli laokil. Ta tutvus marihuaanaga juba 7-aastaselt ja varsti ta juba müüs narkootikume. Ta hakkas koolist poppi tegema ning sattus kaklustesse. Tema kristasest ema palus tal anda oma elu Jumalale, kuid ta ei teinud seda.

Kui Jeru oli 12 aastane, jäi ta vargusega vahele ja veetis neli nädalat vanglas. Kohtunik hoiatas teda ja ütles, et kui ta jääb veel kord vahele, satub ta pikemaks ajaks vanglasse. Kuid Jeru ei kuulunud.

Kui Jeru isa haigestus vähki, oli poiss tohutult vihane. Viha vimma kandes läks ta kallale teisele poisile, kes oli talle raha võlgu ning jättis ta surema pimedale teele. Ta oli juba 14-aastasena mõrvar, kes ei tundnud süümepiina ega kahetsust. Tema sõprusringis ei maksnud inimelu mitte midagi ning tasus olla tundetu.

Ta elu oli täitsa hukas ning ta ei hoolinud. Ta oli narkodiiler, varas ja mõrtsukas.

Siis aga juhtus midagi head. Teda arreteeriti taas. Kohtunik lasi tal valida kas vangla või Miracle Meadowsi kooli vahel. Kuna Jeru ei tahtnud vanglasse sattuda, valis ta kooli.

Imeline kool

Miracle Meadows on väike adventkool väikses linnakeses Lääne-Virginia mägedes. Selle isikkoosseis on pühendunud raskustes olevate laste aitamisele, et nad suudaksid elus hakkama saada ning suudaksid enese eest vastutada. Õpilased õpivad taltsutama oma viha ning muid probleeme keskkonnas, kus neist hoolitakse ning kus neile seatakse piirid.

Kõik õpilased ei ole mõrvarid. Mitmed on ise kogunud lüüasaamisi ja hingelisi traumasid, mis on nende elu rööbastelt välja lükanud.

Annie

Annie oli armas 16-aastane tüdruk. Tema kaunis naeratus peitis aga südame piina. "Kasvasin üles orbudekodus Kalkutas, Indias," jutustab ta. "Kohe kui ma sündisin, püüdis ema mind ära anda, kuid keegi naine leidis mind ja tõi tagasi emale. Ema tegi pikki tööpäevi. Sain küll süüa, aga mitte juhatust ega kaitset. Käisin pikki päevi mööda tänavaid. Kui ma olin 5-aastane, mind vägistati. Siis 7-aastasena viis ema mu orbudekodusse. Ta ütles, et kui mind lapsendatakse, saan parema elu kui tema mulle anda suudab.

Emä käis mind aeg-ajalt vaatamas. Kord ta siis ütles, et keegi ameeriklanna lapsendab mu. Mind pandi lennukile, mis viis mind ära tuntust tundmatusse.

Minu kasuema püüdis väga mind Ameerika eluga ära harjutada, kuid mina tahtsin tagasi Kalkutasse. Teismelisena märkas, et ma olin teistmoodi. Ma ei olnud ei must ega valge. Minu kodulinnas oli vähe india lase ja kui mu ema püüdis organiseerida mulle kontakte india kultuuriga, avastasin, et ei osanud enam emakeelt.

Masendusin ja püüdsin endalt elu võtta. Põhjustasin emale palju muret. Ma ei suutnud taltsutada oma viha. Ema viis mind arsti juurde, kes ütles, et võiksin minna kas psühho-haiglasse või ühte kooli Lääne-Virginias. Mõtlesin, et tegu on vaid mõne nädalaga, ning nii ma siis nõustusingi minema kooli.

Kestis siiski kuid, enne kui õppisin ennast valitsema. Aeglaselt hakkasin mõistma, kui palju olin ma emale haiget teinud. Siin püüan ma õppida mõistma, kui palju minu ema ja Jumal mind armastavad ja mulle parimat soovivad. Olen hakanud mõistma, et ihuvärvil pole tähtsust. Vaid sel on tähtsust, et hoolid teistest. Selle asemel, et teistele muresid tekitada, püüan nüüd neid aidata."

Te andsite mulle minu poja tagasi

Kui Jason tuli Miracle Meadowsi, ei naeratanud ta kunagi. Temast kiirgas välja viha ja süngust. Ta oli satanist ning püüdis ka koolis teisigi õpilasi kultuse öistesse rituaalidesse kaasa kutsuda.

Siis aga jõulude paiku hakkas Jason muutuma. Ta lasi Jeesusel tagasi oma ellu tulla. Imestusega rääkis kord ema, kui veenvalt oli Jason kord kodus käies tunnistanud kirikus oma kasvavast usust.

"Mul tulevad praegugi pisarad silma, kui mõtlen, et olin lootust kaotamas," räägib ema. "Jumal on nüüd tõesti osa tema elust ja ta räägib sellest kõigile, isegi oma endistele sõpradele. Issanda abiga on Miracle Meadows teinud ime ja on mulle mu poja tagasi andnud."

Jeru, Annie ja Jasoni elus on Miracle Meadows teinud tõesti imesid.

Soome keelest Ardi Tedrekin 27.III.2002.

Ned Naggyah

9 märts 2002

Armastus mis ei anna alla

Mul on ikka veel meeles valu pakasest tundetuiks külmunud jalgades, kui kõndisin kooli Kanada talve näpistavas pakases. Ajad olid rasked. Isa rügas tööd teha väikesel põllulapil, et vähegi perele elatist teenida. Raha peaaegu ei olnudki, olime kehvasti riides ja sageli ilma kingadeta. Isa oli aus mees, harras hindu, kes õpetas meid uskuma omal moel.

Tema õpetustest ja eeskujust hoolimata mina protesteerisin vastu. Isegi minu pikameelne isa oli valmis mind saatma lastekodusse. Vaid ema härdad palved päätsid mu.

Vahest ühel päeval

Lõpetasin kooli varakult ja sain linnas tööd. See tõi endaga kaasa uute kogemuste maailma. Liitusin tänavakambaga ja hakkasin pruukima narkootikume. Sageli sain võistlevate tänavakampade kaklustes tõsiselt vigastada. Praegugi on mul hirm mõelda, kui mitu korda seisin ma surmaga silmitsi.

Ühel õhtul olin ma silmini täis ja nägime suurt telki, kus peeti äratuskoosolekut. Astusime sisse ja hakkasime pilkama kristlasi ja Jumalat. Köva häälega hüüdsime "aamen" ja "ülistus Issandale". Kui kõneleja palus kõigil abivajajatel ette tulla, marssisime me kõik sinna. Siis pistis ta mulle pihku väikse raamatu.

Kui ma järgmisel hommikul ärkasin, uurisin raamatut. See oli Uus Testament. Jõllitasin seda ja tundsin süütunnet, et olin pilganud kristluse Jumalat. Aimasin, et Jumal oli tõeline, nii tõeline, et võisin talle rääkida. Olin hirmul ja kogelesin adeks paluda.

"Jumal," sõnasin, "ma ei oleks pidanud sind niimoodi pilkama. Ma palun vabandust." Siis lisasin: "Ma ei saa sind siiski veel oma Jumalaks tunnistada. Võib-olla kunagi hiljem, kuid mitte nüüd!" Andsin Uue Testamendi ära.

Kolisin tööle teise linna. Mu elukombed muutusid. Mul polnud sõpru ning pühendasin aega lugemisele. Lugesin hindu kirjandust ja õppisin rohkem tundma oma esivanemate usku. Kohtasin hindu-tüdrukut ja abiellusin temaga. Pidasime hoolikalt hindude paastu- ja pidupäevi. Olin sallimatu teiste uskude ja eriti kristluse suhtes. Vandusin, kui kuulsin kedagi mainivat Kristuse nime.

Kolm hämmastavat unenägu

Ühel õhtul nägin elavat ja hämmastavat unenägu. Nägin Jeesust suurel puust ristil. Hämmastusin nähes tema ilu ja sõnasin: "Issand, ma ei teadnud, et sa oled selline." Ta avas oma silmad ja neist sädelesid kuldsed valguskiired. See hele valgus ümbritses mind ja ma katsin oma silmad kinni selle eest.

Ärkasin ja jutustasin oma naisele unenäo. Imestasin, miks Jeesus oli ilmunud minule. Ma ei olnud ju kristlane!

Kahe päeva pärast nägin teise unenäo. Seal kordasin üha uuesti: "Isa, Poja ja Püha Vaimu nimel." Ärkasin selle peale, et laususin seda kõva häälega. Panin seda imeks ja rääkisin ka sellest oma naisele.

Mõne päeva pärast nägin kolmandat unenägu. Istusin toas ja tundsin püha ligiolekut. Pöördusin vaatama ukse poole ja nägin suurt, majesteetlikku figuuri. Tema nägu oli udulooris. Ma hüüdsin: "Isa Emmanuel!" Ta õnnistas mind ja kadus. Ma mõtlesin, kes oli see Isa Emmanuel, kes pani mu südame rõõmust põksuma.

Panin tähele, et alati kui asusin mõtisklema ja hindu palvet palvetama, tulid mu meeltesse mõtted Jeesusest. Katkestasin mediteerimise, sest ei soovinud Jeesust oma ellu. Kaks aastat mässas mu südames võitlus. Jeesuse vägi tõmbas mind Jumala poole ja teine vägi tõmbas mind temast eemale.

Hämmastununa käisin sageli kirikutes. Kõik pastorid olid selles üksmeelel, et Jumal kutsus mind saama kristlaseks. Kuid kuidas keegi, keda ma olin nii vihanud, soovis mind enda järgijaks?

Aeg oli saabunud

Aja jooksul hakkasin Jeesust armastama. Ühel päeval tuli mulle meelde, mida olin talle kord ütelnud: "Võib-olla kunagi hiljem, kuid mitte nüüd!" Ma teadsin, et aeg oli saabunud! Langetasin pea ja ütlesin: "Issand, ma ei suuda enam sinu vastu võidelda; sina võidad!"

Soovisin teha kõik Jumala tahte kohaselt. Ta oli ka mu naist ja lapsi ette valmistanud ning ka nemad soovisid saada kristlasteks. Kuid millises kirikus hakata käima? Naine pakkus meie naabrite kirikut. Ma tundsin neid ja pidasin neid hulludeks. Teised kristlased käivad jumalateenistustel pühapäeviti, kuid nemad laupäeviti. Olin naernud nende üle, sest nad olid nii kummalised. Ütlesin oma naisele, et sinna laupäevakirikusse ei lähe me mingil juhul.

Palvetasime, et Jumal juhiks meid oma tõelisse kogudusse. Sel ööl nägin taas unenägu. Nägin neid laupäevapidajaid istumas ümber laua avatud Piibel ees. Siis ärkasin. Taipasin, et Piibel on Jumala sõna ja nemad tema kogudus. Järgmisel laupäeval läksime adventkirikusse.

Oleme tänulikud Jeesuse armastuse eest, mis tungis läbi meie endise usu kaitsemüüride ja juhtis meid valgusesse.

Soome keelest Ardi Tedrekin 31.III.2002

49 last

Gerard Latchman seisis Hondurases suure linna servas asuva majakese tolmusel hoovil. Ta oli tegemas uurimust adventkiriku abistusorganisatsioonile ADRA-le sellest, kuidas saaks aidata emasid ja lapsi piirkonnas, kus oli kõrge lapsesuremus.

Latchman rääkis hoovis naisega kui uksele ilmus väike põngerjas. Laps vaatas mõnd aega ja tuli siis sõnagi lausumata vaatama Latchmani kingi. Väikse sõrmega hakkas tüdrukuke pühkima vasakut kinga. Kui ta jäi tulemusega rahule läks ta ringi teisele poole ja pühkis tolmu ka teiselt kingalt. Oma tööga rahul, pöördus pisike tagasi majja.

Latchman ei mäleta eriti midagi sellest vestlusest, kuid seda last ei unusta ta kunagi. 'Tema see on!' mõtles ta endamisi. Jumal tahab et me hoolitseksime selle lapse eest! Ta jõudis vaevu oodata, et väikesest Gabriellast rääkida oma naisele Helenale Ameerikas. Abielupaar otsustas "adopteerida" Gabriella; või õigemini küll hoolitseda selle eest, et tüdruk saaks hea koolituse ja et ta saaks koos emaga elada head ja tervet elu.

Pühendumine lastele

See juhtus aastaid tagasi. Gabriella oli esimene 49-st lapsest, keda Latchmanid "adopteerisid".

Abielupaar oli sageli planeerinud laste abistamist. Nad mõtlesid toetada lapsi eri organisatsioonide vahendusel, kuid jõudsid sellele järeldusele, et lasevad Jumalal juhtida neid üksikute laste juurde, keda võiksid aidata siis nende omas kodus. Nad on märganud, et selline "adopteerimine" teeb asjast neile isiklikuma ja rahuldavama ning on ka lapsele kasulik. Latchmanid aitavad lapsi Nicaraguas, Hondurases, Haitil, Indias, Ghanas ja Malawis.

Lenin Moses on väga andekas poiss. Latchmanid kuulsid temast, kui Gerard oli koolitamas vabatahtlikke töölisi Nicaraguas. Keegi noor ema oli saanud ADRA-lt koolitust ja väikest laenu, et alustada oma väikest ettevõtet. Ta ostis natuke tuletikke ja küünlaid ning hakkas neid müüma oma väikses kodus pika kanjoni lõpus. Ühel öösel ärkas ta selle peale, et keegi püüdis ta majja sisse murda. Kui ta läks vaatama, mis seal sünnib, kajas lask ja ta vajus surnult kokku. Talt jäid maha 2 tüdrukukest ja beebipoiss.

Kui Latchman kuulis tragöödiast, läks ta peret vaatama. Selgus, et beebi oli saadetud vanaemale. Viimane aga ei suutnud poissi ära elatada ning nii Latchman "adopteeriski" poisi. Hiljem kolis Lenin Moses koos vanaemaga elama perre, kus oli neli last. Nii Latchman "adopteeris" ka nemad.

Nad aitavad lapsi toidu- ja elatuskulude ning õppemaksude toetamisega. "Soovime oma lastele parimat võimalikku kooliharidust, mida nad võivad saada oma kultuuri keskel," sõnab Latchman.

Otsi neid

Gerard kohtas Elsat, kui viimane käis müümas hommikul kogutud puuvilju. Gerard küsis, kas tüdruk käib koolis. Ei ta ei käinud. Õhtul tundis Gerard, et Jumal ütles talle: "Sa otsid lapsi. Täna saatsin ma sinu juurde kaks last, kuid sa lasid neil minna. Kui sa tahad lapsi, mine ja otsi nad üles."

Hommikul küsis Gerard oma koduabiliselt Lucretialt, kuidas ta leiaks üles Elsat ja tema õde. "Nad elavad kuskil mägedes, keegi ei tea täpselt, kus kohas," vastas Lucretia. Nad läksid koos tüdrukuid otsima.

Teel selgus, et ka Lucretia ise oli väga vaene. Gerard otsustas "Lapsendada" ka tema kaks last.

Küllalt

Nüüd on Latcmanitel 12 perekonda, kus on arvestusest sõltuvalt 49-52 last. Helena räägib, kuidas kõik sai alguse, kui nad olid puhkusel Mehhikos. "Külastasime turismiteedest kaugel ühe väikelinna pisikest kirikut. Meil oli lõunasöök endal kaasas ning me mõtlesime, et kindlasti kutsub keegi meid enda poole lõunatama ning saame siis nendega oma sööki jagada. Lahkudes kõik inimesed tervitasid meid, kuid keegi ei kutsunud meid oma koju. Viimane pere oli selgelt näha väga vaena, kuid nemad kutsusid meid omale külla. Nende kodu polnud muud midagi kui vaid seina külge kinnitatud plekktahtvel. Kogu neljaliikmeline pere magas ühes rippvoodis.

Ma polnud kedagi nii vaest näinud. Kodus oli muldpõrand ja paar tooli. Kuid seal oli puhas ja korras. Nende külalislahkus sellise vaesuse keskel jättis meisse kustumatu jälje, vajaduse otsida veel selliseid inimesi, kellele elule võiksime olla õnnistuseks. Palusime Jumalal näidata meile lapsi, keda meil tuleb aidata. Ja see on juhtinud meid lapsevanemate teele, teele, millele me ei looda kunagi lõppu tulevat.

Soome keelest 7.apr.2002. Ardi Tedrekin

Emely Mayang

23 märts 2002

Saatanaga vastamisi

"Ma vihkan sind! Vihkan sind! Sa ei meeldi mulle. Ma ei taha koolitükke teha!" karjus väike poiss. Ta oli esimeses klassis adventistide hooldatavas navajoinidiaanlaste koolis.

See muidu nii hästi käituv ja vaikne poiss oli olnud kaks päeva äge ja vihane. Tema õpetaja polnud näinud sellist muutust üheski lapses. Ühtäkki oli ta hakanud karjuma õpetajatele ja teistele õpilastele ning oli hakanud asju loopima.

Õpetaja rääkis asjast minule, kooli direktorile ja läksin klassi olukorda vaatama. Vaatasin, kui õpetaja rääkis poisile vaikse rahuliku häälega. Poiss ei reageerinud. Õpetaja palus minul poisiga rääkida.

"Jonathan, võta mul käest kinni, lähme minu kabinetti vestlema," ütlesin. "Soovin näidata sulle midagi erilist." Pisarad silmis haaras ta mu käest kinni ja tuli minuga kaasa.

"Sa näid kurb," ütlesin.

"Seda ma olengi," vastas ta, pisarad voolamas mööda põski.

"Kas sa sooviksid rääkida, mis on su nii kurvaks teinud?"

Ta raputas pead. "Ma kardan!" Ta nuttis endisest enam.

"Ootame väheke, ehk saad siis rääkida." Andsin talle pabertaskurätiku ja jätsin ta hetkeks toibuma. Siis tulin tagasi tema juurde.

"Vaata, Jonathan, seda tahtsin ma sulle näidata," ütlesin. Näitasin talle minu laual olevat väikest purskkaevu. Ta läks rõõmsamaks ja naeratus valgus üle ta näo. Lasin tal veega mängida. Mõne aja pärast pühkis ta käed kuivaks ja pisarad silmist.

"Sul on vist juba parem," alustasin. "Kas sa sooviksid nüüd rääkida, miks sa nii kurb oled?"

"Käisin haiglas arsti juures. Ja kui ma tulin tagasi kooli, ma - " Ta hakkas taas nutma. "Ma ei tea!" nuuksus ta.

"Kas arst andis mingit rohtu, mis tegi haiget?" küsisin.

"Ei, kuid mu ajudesse läks miski... hääl käsib mul olla rumal... Saatan käsib mul teha asju ja olla rumal," pingutas Jonathan, et seda välja öelda.

Külmavärinad jooksid mul mööda selgroogu üles ja ihu tõusis kanalihale. Olin šokis taibates, et mul oli tegemist kurjade vaimudega. Sosistasin Jumalale palve ja teadsin, et

Jeesus oli toas koos meiega.

"Jonathan, sa oled väga julge, kui astud saatanale vastu ja räägid, mis sinuga juhtus," ütlesin. Palusin Jonathanil minu kätest kinni hoida, kui palvetasin, et Jeesus oleks meile väga lähedal. Siis küsisin, kas ka tema tahaks palvetada.

"Jah, ma palvetan," vastas ta.

"Kas sa usud, et Jeesus on just nüüd sinu südames?"

"Jah, Jeesus on minu südames ja minu peas," ütles ta ebakindlalt naeratades.

"Hästi," sõnasin. "Nüüd palvetame koos. Ütle minu järel, `Armas Jeesus, tänan Sind, et oled minu südames ja mu peas ja kogu mu kehas. Ma annan ennast sinule.'" Jonathan kordas mu sõnu. "Ja sina, Saatan," ütlesin, "lähed minust välja." Jonathan kordas käsku kasvava julgusega. "Ma ei taha sind oma ellu, sest Jeesus on minu südames, minges, meeltes ja mu ihus. Jeesuse veri kaitseb mind. Jeesus armastab mind ja mina armastan Jeesust!"

Kui Jonathan oli lausunud Aamen, avasime silmad. Nägin laia, õnnelikku naeratust poisi näol. Teadsin, et see tore ja sõbralik poiss oli vabanenud Saatanaga mõju alt ja suutis elada taas normaalselt. Jonathan kallistas mind ja läks õnnelikuna klassi tagasi.

Istusin üksi omas kabinetis ja mõtlesin toimunu üle järele. Mis võis põhjustada Jonathani kogemuse? Tema pere ei ole otseselt kurjade vaimude teenimisega seotud, kuid traditsiooniliste navajode usk soovib olla küll vaimumaailmaga kooskõlas. Me ei usu alati kurjade vaimude kohalolekut, vaid kujutame ette, et meie modernne kultuur ja kõrge haridus eeldab seda, et me ei satu deemonite meelevalla alla. Selle hommiku sündmused meenutavad mulle, et mittemingi koolitus või haridus ei saa takistada Saatanat kasutama oma deemonlikke võimeid. Kiidan taas Jumalat selle eest, et Ta vabastas Jonathani Saatanaga haardest ja aitas mul mõista, et me võitleme iga päev vaimse kurjuse vastu kõigil meie ühiskonna tasandil.

Soome keelest Ardi Tedrekin 7.apr.2002